

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu JUDr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu: **S.**, so sídlom T., IČO: X., zast. C. v. o. s., so sídlom Š., IČO: X., proti žalovanému: **I., s. r. o.**, so sídlom Š., IČO: X., **o neplatnosť odstúpenia od zmluvy**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26Cob/151/2012-583 zo dňa 21. marca 2013, jednomyselne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. marca 2013 č. k. 26Cob/151/2012-583 **z a m i e t a.**

Žalobca **je p o v i n n ý** žalovanému na účet jeho právneho zástupcu zaplatiť trovy dovolacieho konania vo výške 81,46 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 23Cb/87/2011-446 zo dňa 21. 09. 2012 rozhodol tak, že žalobu o neplatnosť odstúpenia od zmluvy zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že odstúpenie od zmluvy o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 27. 08. 2008, ktoré učinil žalovaný listom zo dňa 06. 06. 2011 je neplatné.

S poukazom na ustanovenie § 80 písmeno c/ O. s. p. konštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či odstúpenie od zmluvy o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 27. 08. 2008, ktoré žalovaný učinil listom zo dňa 06. 06. 2011 je neplatné. Vzhľadom na námietku vznesenú právny zástupcom žalovaného sa zaoberal platným uzavretím zmluvy o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia zo dňa 27. 08. 2008 ako otázkou predbežnou, pretože odstúpiť možno iba od zmluvy platnej.

Zmluvu o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia zo dňa 27. 08. 2008 na základe vykonaného dokazovania označil za uzavretú v rozpore so zákonom bez predchádzajúceho súhlasu správnej rady školy /§ 41 ods. 1 písmeno a/ zákona č. 131/2002 Z. z./ za absolútne neplatnú, keďže rektor univerzity prekročil svoje oprávnenie konať menom vysokej školy, keď zmluvu podpísal bez predchádzajúceho súhlasu akademického senátu správnej rady univerzity. Keďže od neplatnej zmluvy nemožno odstúpiť, uviedol, že nebolo možné posudzovať, či bolo odstúpenie od zmluvy platné alebo neplatné. Napriek takto vyslovenému právnenému záveru poznamenal, že žalovaný zhotovil stavbu nad rámec dohodnutý v zmluve, minimálne so súhlasom a vedomím žalobcu a že znaleckým posudkom bolo preukázané, že stavba má vyššiu cenu aká bola dohodnutá v zmluve /90 000 000 Sk/, a preto bol žalobca čl. VIII ods. 5 povinný uzavrieť dodatok k zmluve, ktorým by došlo k rozšíreniu vecného plnenia žalobcom žalovanému a teda, ak by

súd dospel k záveru, že účastníci zmluvu uzatvorili platne tak by odstúpenie od zmluvy žalovaným určil za platné.

O odvolaní žalobcu proti tomuto rozhodnutiu ako odvolací súd rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 26Cob/151/2012-583 zo dňa 21. marca 2013 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil a podľa § 238 ods. 3 O. s. p. pripustil dovolanie.

Za otázku zásadného právneho významu označil možnosť odlišného výkladu ustanovení zákona o vysokých školách upravujúcich obsah schvaľovania návrhov rektora na právne úkony než, ktorý v danom prípade použil odvolací súd a tiež absenciu známej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá by riešila predmetný právny problém.

V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že so závermi o neplatnosti zmluvy o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia zo dňa 27. 08. 2008 sa stotožnil. Nad rámec uvedený v pasáži odôvodnenia, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia citoval ustanovenie § 17 ods. 1 zákona o vysokých školách, nakladanie s majetkom verejnej vysokej školy upravujúce osobitný predpis /pozn. zákon č. 176/2004 Z. z./ o nakladaní s majetkom verejnoprávnych inštitúcií, § 9 ods. 1 písmeno i/ veta pred bodkočiarkou zákona o vysokých školách, § 41 ods. 1 písmeno a/ zákona o vysokých školách, § 41 ods. 6 zákona o vysokých školách, § 10 ods. 1 veta prvá, § 1 ods. 1 písmeno b/ zákona č. 176/2004 Z. z., § 12 ods. 3 veta druhá zákona o nakladaní s majetkom verejnoprávnych inštitúcií. Konštatoval, že zmluvou o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia zo dňa 27. 08. 2008 mal žalobca, ktorý mal postavenie verejnej vysokej školy nadobudnúť nehnuteľnosť – ubytovacie zariadenie je vybudovaním zo strany žalovaného na žalobcovom pozemku s tým, že ako protiplnenie mal žalobca podľa zmluvy na žalovaného previesť vlastnícke právo k iným nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu. Za nesporné označil, že vzhľadom na cenu nehnuteľností, ktoré mali byť predmetnou zmluvou žalobcom nadobudnuté a tiež prevedené sa na nakladanie s majetkom žalobcu vzťahuje zákonná požiadavka jeho predbežného schválenia tak zo strany jeho akademického senátu /ako jedného z orgánov akademickej samosprávy verejnej školy v zmysle § 7 písmeno a/ zákona o vysokých školách/ ako aj zo strany jeho správnej rady /ako orgánu uplatňujúceho a presadzujúceho verejný záujem

v činnosti verejnej vysokej školy, najmä v súvislosti s využívaním jej majetku a finančných prostriedkov poskytnutých jej štátom v zmysle § 40 ods. 1 zákona o vysokých školách/. Za sporné označil, či predmetom schválenia uvedenými orgánmi má byť návrh právneho úkonu zmluva s už jasne stanovenými podmienkami ako tvrdí žalovaný alebo či postačuje schválenie len určitého spôsobu naloženia s majetkom verejnej školy ako naopak tvrdil žalobca.

Odvolačí súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že z hľadiska uvedenej zákonnej úpravy je potrebné, aby sa predmetom schválenia stal návrh na uzatvorenie zmluvy so žalovaným s jasne koncipovanými právami a povinnosťami, ktoré majú pre zmluvné strany z uzavretej zmluvy vyplývať a že tento zmluvný návrh musí byť koncipovaný už v štádiu uvedeného predbežného schvaľovania tak konkrétne, že v prípade jeho schválenia bude jeho následným prijatím kontraktačný proces ukončený. Uvedený názor podľa odvolacieho súdu podporuje aj dikcia § 41 ods. 1 písmeno a/ zákona o vysokých školách, podľa ktorého dáva správna rada verejnej vysokej školy predchádzajúci písomný súhlas s návrhom rektora na právne úkony, ktorými má dôjsť k nakladaniu s majetkom verejnej vysokej školy. Odvolačí súd za návrh právneho úkonu v tomto prípade považoval návrh dvojstranného právneho úkonu zmluvu, ktorá mala byť účastníkmi uzavretá už s presne vymedzenými zmluvnými podmienkami. Podľa odvolacieho súdu bez znalostí práv a povinností vyplývajúcich zo zamýšľanej zmluvy by napokon akademický senát ani správna rada žalobcu nemohli adekvátne posúdiť účelnosť a výhodnosť právneho úkonu pre verejnú vysokú školu. Získanie ich súhlasu iba pre investičný zámer stroho koncipovaný podľa odvolacieho súdu je iba formálnym schvaľovacím procesom. Pri formálne poňatom schvaľovacom procese by správna rada verejnej vysokej školy nemohla adekvátne uplatniť svoje primárne zákonné poslanie vyplývajúce jej z ustanovenia § 40 ods. 1 zákona o vysokých školách. Konštatoval, že keďže v prejednávanom prípade k vypracovaniu návrhu na uzavretie zmluvy došlo až následne po schválení investičného zámeru, nemohol byť návrh zmluvy predmetom schválenia príslušných orgánov verejnej vysokej školy. Na podporu tohto právneho názoru citoval aj ustanovenia § 12 ods. 3 vety druhej zákona č. 176/2004 Z. z. o nakladaní s majetkom verejnoprávných inštitúcií.

K otázke posúdenia naliehavého právneho záujmu odvolací súd vyslovil, že prvostupňový súd pri posúdení tejto otázky pochybil, nakoľko určovací žaloba, ktorou sa žalobca v danom prípade domáha určenia neplatnosti odstúpenia žalovaného od zmluvy nemôže ani v prípade, ak by žalobe bolo vyhovené vytvoriť pevný právny základ pre vzťah účastníkov. Z uvedeného dôvodu aj určenie neplatnosti odstúpenia žalovaného od neplatnej zmluvy z praktického hľadiska označil za úplne neopodstatnené a teda žaloba mala byť zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Odvolací súd z iných právnych dôvodov napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou 28. 05. 2013 podal dovolanie žalobca podaním doručeným súdu 21. 06. 2013 a navrhol napadnutý rozsudok, ale aj rozsudok prvého stupňa zrušiť a vec im vrátiť na nové konanie, alternatívne navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a určiť, že odstúpenie od zmluvy o spolupráci na zabezpečenie ubytovacieho zariadenia uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 27. 08. 2008, ktoré učinil žalovaný listom zo dňa 06. júna 2011 je neplatné.

Obidve rozhodnutia označil za také, ktoré nesprávne interpretujú zásadný dôkaz predložený žalobcom, a to zápisnicu zo zasadnutia Správnej rady SPU. Dovolateľ popísal podrobne skutkový stav veci s upozornením, že pokiaľ bude rozhodnuté v jeho neprospech bude to mať likvidačný dopad na Slovenskú poľnohospodársku univerzitu. Prípustnosť dovolania kvalifikoval ustanovením § 238 ods. 3 a § 237 písmeno f/ O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom považuje to, že krajský súd aplikoval na posúdenie veci právne ustanovenie § 12 ods. 3 druhej vety zákona č. 176/2004 Z. z. o nakladaní s majetkom verejnoprávnych inštitúcií, ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý a bez výzvy súdu účastníkom konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili /odkaz na rozhodnutie pod R 36/2010/. Ďalej namietal, že krajský súd nevykonal dokazovanie týkajúce sa udelenia súhlasu Správnej rady SPU so zmluvou, napriek tomu, že žalobca na túto skutočnosť upozornil. Navrhol pre odstránenie akýchkoľvek pochybností vypočítať predsedu alebo členov správnej rady SPÚ, aby sa vyjadrili k obsahu súhlasu Správnej rady SPU tak ako je vyjadrené v písomnom uznesení. Požiadavku zákona o vysokých školách, aby pri nakladaní s majetkom verejnej vysokej školy bol udelený súhlas akademického senátu správnej rady žalobca považuje za splnenú s poukazom na písomný súhlas s investičným

zámerom na výstavbu nového ubytovacieho zariadenia za vecné protiplnenie. I keď v čase podpisovania zmluvy neexistovala žiadna projektová dokumentácia vzhľadom na to, že všetku dokumentáciu zabezpečoval žalovaný žalobca predpokladal, že akákoľvek zmena ceny, resp. jej navýšenie bude možné iba za súhlasu žalobcu. Žalobca popisoval podrobne otázku ukončenia predraženia stavby a uviedol, že odmena podľa žalovaného by sa mala zvýšiť o 45 miliónov pôvodných korún. Uvedené porušenie zmluvy s ohľadom na výsledok znaleckého dokazovania posudku označil za absurdné. S poukazom na uznesenie Správnej rady SPU konštatoval, že výstavba nového ubytovacieho zariadenia zámenou za vecné plnenie bola správnu radou schválená.

Sporným podľa žalobcu je v podstate iba to, či predmetom schválenia uvedenými orgánmi má byť návrh právneho úkonu zmluvy s už jasne stanovenými podmienkami ako tvrdí žalovaný alebo či postačuje schválenie určitého spôsobu naloženia s majetkom verejnej školy ako tvrdí žalobca. Názor v tomto smere považuje dovolateľ za nemysliteľný, nakoľko akademické orgány nemajú právnické vzdelanie a požiadavka posudzovať a schvaľovať povinnosti a práva vyplývajúce zo zmluvného vzťahu presahuje požiadavky zakotvené zákonom o vysokých školách. Podľa žalobcu zákonodarca kladie výhradne dôraz k požiadavke udeliť súhlas na vykonanie právnych úkonov a nie k samotnému právnomu úkonu. Žalobca sa v dovolaní zaoberal výkladom zákona o nakladaní s majetkom verejnoprávnych inštitúcií a osobitne s odstúpením od zmluvy v súvislosti a s požiadavkou žalovaného o navýšenie vecného protiplnenia o 45 mil. Sk.

K dovolaniu žalobcu zaujal stanovisko žalovaný podaním doručeným súdu 18. 07. 2013. Napadnuté rozhodnutie považuje za také, ktoré netrpí žiadnymi vadami, napadnutý rozsudok je vecne správny. Za zrejmé označil, že uzavretá nepomenovaná zmluva medzi účastníkmi obsahuje takú úpravu práv a povinností, ktorá je odlišná od investičného zámeru, ktorým sa Správna rada SPU zaoberala a teda vôbec nepojednávala ani o minimálnej hodnote budúcej stavby ako o podmienkach, za ktorých bude vysoká škola povinná rozšíriť rozsah vecného protiplnenia vo forme nehnuteľnosti. Podľa žalovaného i keď odvolací súd dovolanie pripustil neexistuje dôvod, pre ktorý by rozhodnutie potom po právnej stránke malo význam pre fungovanie vysokých škôl a ich akademických orgánov. K námietke žalobcu ohľadne odlišnej aplikácie právneho ustanovenia ako bola použitá v prvostupňovom

rozhodnutí poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 210/2009, podľa ktorého odvolací súd je povinný vyzvať účastníka konania, aby sa vyjadril k možnému použitiu ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní použité vôbec nebolo, avšak len v prípade, ak je takéto doposiaľ nepoužité ustanovenie právneho predpisu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce. Žalovaný je presvedčený, že od zmluvy odstúpil platne a trvá na tom, že boli splnené podmienky pre odstúpenie od zmluvy, avšak s ohľadom na skutočnosť, že až v priebehu konania zistil, že zmluva bola uzatvorená bez predchádzajúceho súhlasu správnej rady a teda neplatne, o čom predtým vedomosť nemal. Podľa žalovaného boli vykonané všetky dôkazy a dôkaz navrhnutý žalobcom by bol nadbytočný, nakoľko v čase zasadnutia správnej rady dňa 30. 04. 2008 ešte neboli medzi účastníkmi ani vo forme návrhu predložené, resp. formulované podstatné náležitosti zmluvy správnej rady SPU, preto o nich ani nemohli vedieť a logicky nemohli ani vyjadriť k nim súhlas. Poukázal na ustanovenie § 41 ods. 1 písmeno a/ zákona o vysokých školách, podľa ktorého správna rada vysokej školy dáva prechádzajúci písomný súhlas k návrhom rektora na právne úkony, ktorými chce verejná škola nadobudnúť nehnuteľnosť, ktorej cena je vyššia ako päťnásobok sumy, od ktorej sa veci podľa osobitného predpisu považujú za hmotný majetok. Za túto cenu sa pokladá suma, za ktorú v určitom čase a na určitom mieste sa predáva taký alebo porovnateľný nehnuteľný majetok. Suma zodpovedajúca päťnásobku tejto sumy predstavuje 15 000 000 Sk, to jest, 49 799 eur. Podľa žalovaného žalobca nepochopil, že súdy konštatovali, že investičný zámer tak ako ho schválila správna rada SPU nespĺňa kritéria právneho úkonu z pohľadu určitosti prejavu vôle. Prvostupňový súd nehovorí o povinnosti schvaľovať text zmluvy, avšak musí byť udelený súhlas pri znalosti základných obsahových náležitostí právneho úkonu, ktorými je predovšetkým špecifikácia predmetu plnenia v takom rozsahu, ktorý je však zrozumiteľný a ktorý umožňuje osobe, ktorá má vyjadriť súhlas vyhodnotiť návrh. K úryvkom predloženým žalobcom vo vyjadrení zo dňa 11. 03. 2011 žalovaný uviedol, že tieto sa netýkajú nadobudnutia nehnuteľného majetku, ktorého cena prevyšuje hranicu definujú § 41 ods. 1 písmeno a/ zákona o vysokých školách, a preto predložené uznesenie nie je možné porovnávať s predmetným uznesením správnej rady SPU v tomto spore. Podľa žalovaného žalobca veľmi dobre vie akým spôsobom sa formuluje súhlas k návrhu právnych úkonov, čo je zrejmé aj napr. z uznesenia 4.1 na strane 3 tej istej zápisnice zo zasadnutia správnej rady zo dňa 30. 04. 2008, kde je v inom prípade precízne formulovaný písomný súhlas so zámenou nehnuteľného majetku, pričom sú v ňom aj

podrobne špecifikované dotknuté nehnuteľnosti. Napadnutý rozsudok žalovaný považuje za vecne správny, a preto dovolanie navrhol zamietnuť a priznať žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške 11 517,05 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou 28. 05. 2013 podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. ako podané v zákonnej lehote /§ 240 O. s. p./ a spĺňajúce náležitosti dané ustanovením § 241 O. s. p. s tým, že prípustnosť dovolania je daná § 238 ods. 3 O. s. p. a žalobca v dovolaní uvádza prípustnosť dovolania aj podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p.

Čo sa týka prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p. odvolací súd za otázku zásadného právneho významu označil domnienku odlišného výkladu ustanovení zákona o vysokých školách upravujúcich obsah schvaľovania návrhov rektora na právne úkony než, ktorý v danom prípade odvolací súd použil a tiež vzhľadom na absenciu známej judikatúry. Z koncipovanej otázky zásadného právneho významu nie je zrejmé, ktorých iných ustanovení sa možnosť odlišného výkladu týka ako tých aké ustanovenia odvolací súd použil. Jednoznačné však je, že odvolací súd prípustnosť dovolania pripustil, otázku zásadného významu formuloval, tak dovolací súd sa s jej výkladom zaoberal tak ako bola odvolacím súdom zadaná.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia a predložených dôkazov je zrejmé, že predmetom sporu je žalobca žalobcu o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy o zabezpečení ubytovacieho zariadenia uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 27. 08. 2008.

Základom pre posúdenie dôvodnosti dovolania je posúdenie označenej odvolacím súdom otázky zásadného právneho významu, a to možnosť odlišného výkladu ustanovení zákona o vysokých školách upravujúcich obsah schvaľovania návrhov rektora na právne úkony než, ktorý použil odvolací súd v danom prípade.

Dôvodom, pre ktorý obidva súde vyslovili absolútnu neplatnosť právneho úkonu – zmluvy o zabezpečení ubytovacieho zariadenia uzavretej medzi účastníkmi dňa 27. 08. 2008

je nedostatok súhlasu správnej rady SPU, čo označil za podmienku platnosti tejto zmluvy v zmysle zákona o vysokých školách.

Skúmanie otázky preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy dovolací súd označil za právne irelevantné, nakoľko vo veci bolo rozhodnuté ako o veci, kde žalobca naliehavý právny záujem preukázal súdom prvého stupňa a aj súdom odvolacím. Konštatovanie odvolacieho súdu v jeho rozhodnutí, v ktorom uviedol, že naliehavý právny záujem žalobcu na určení nie je označil za právne bezvýznamné s poukazom na to, že sám odvolací súd vo veci rozhodol tak ako by podmienka naliehavého právneho záujmu splnená bola.

Z ustanovenia § 41 ods. 1 písmeno a/ zákona o vysokých školách vyplýva, že správna rada verejnej vysokej školy dáva predchádzajúci písomný súhlas s návrhom rektora na právne úkony, ktorými chce verejná vysoká škola nadobudnúť nehnuteľný majetok, ktorého cena je vyššia ako päťnásobok sumy, za ktorú v určitom čase a na určitom mieste zvyčajne predáva taký porovnateľný nehnuteľný majetok.

Zmluva o zabezpečení ubytovacieho zariadenia uzatváraná účastníkmi konania dňa 27. 08. 2008 jednoznačne takýmto právnym úkonom je. Z dokladu predloženého v spise /zmluva o zabezpečení ubytovacieho zariadenia/ je zjavné, že nebola opatrená súhlasom správnej rady školy a ani k tejto zmluve sa žiadny súhlas správnej rady SPU v spise nenachádza. Obidva súdy dospeli k správne právnemu názoru, že rektor verejnej vysokej školy podpisom tejto zmluvy prekročil jeho oprávnenie, keď bez súhlasu správnej rady SPU s týmto právnym úkonom zmluvu podpísal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vysloveným právnym názorom s poukazom na citované znenie zákona o vysokých školách stotožnil. Tvrdenie žalobcu v dovolaní, že žalobca podmienku danú ustanovením § 41 ods. 1 písmeno a/ zákona o vysokých školách splnil, keď správna rada SPU schválila investičný zámer dovolací súd označil za nedôvodné. Je pravdou, že investičný zámer je v podstate prvotná štúdia predchádzajúca projektovej dokumentácii, ktorá sa zaoberá budúcou stavbou, jej charakterom a okrajovo určuje podmienky, miesto a charakter budúcej stavby. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že

stavba ubytovacie zariadenie, ktoré mal žalovaný vybudovať nemala byť vybudovaná v nižšej cene ako 90 000 000 Sk a žalobca v podstate objednávateľ v zmluve o zabezpečení stavby nijak neoznačený mal poskytnúť za zrealizovanie stavby vecné protiplnenie, a to previesť do vlastníctva žalovaného nehnuteľnosť – starý internát, ktorý mal vo vlastníctve. I keď teda investičný zámer, ktorý správna rada SPU schválil je v širšom slova zmysle oboznámením sa v budúcnosti s budovanou investíciou, investičný zámer nie je právnym úkonom, neobsahuje konkrétne práva a povinnosti a nie je zaväzujúci. Ide o v podstate o štúdiu na základe, ktorej by mohla byť v budúcnosti vypracovaná projektová úloha a ďalšie projekty v nasledujúcich štádiách projektovej prípravy a realizácii stavby. Z hore vyššie citovaného ustanovenia zákona o vysokých školách jednoznačne vyplýva, že správna rada verejnej vysokej školy dáva predchádzajúci písomný súhlas s návrhom rektora na právne úkony, ktorá podmienka pri uzatváraní zmluvy o zabezpečení ubytovacieho zariadenia zo dňa 27. 08. 2008 zo strany žalobcu splnená nebola. Ide o jednoznačnú podmienku pre podpis rektora vysokej školy na právny úkon, ktorým chcel nadobudnúť nehnuteľný majetok za vecné protiplnenie, teda učiniť prevod jeho nehnuteľnosti súvisiaci s hospodárením verejnej vysokej školy SPU.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§ 10a ods. 1 O. s. p./ v zmysle uvedených dôvodov dospel k záveru, že obidva sudy rozhodli v súlade so zákonom, keď zmluvu o zabezpečení ubytovacieho zariadenia označili za absolútne neplatný právny úkon, od ktorého nie je možné platne odstúpiť. S otázkami dôvodnosti odstúpenia od zmluvy sa vzhľadom na fakt, že odstúpenie od zmluvy sa týka zmluvy absolútnej neplatnej, nemal dôvod zaoberať. Dovolací súd sa nemal dôvod zaoberať s ostatnými námietkami žalobcu uvedenými v dovolaní vzhľadom na to, že najzákladnejšou a východiskovou otázkou pre posúdenie dovolania je, či odstúpenie od zmluvy sa týka odstúpenia od zmluvy platnej uzavretej. Ostatné námietky žalobcu sú už nasledovné a majúce význam iba za predpokladu, že odstúpenie od zmluvy by sa týkalo zmluvy o zabezpečení ubytovacieho zariadenia uzavretej platne.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že dovolanie podal aj podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom žalobca v dovolaní označil nedostatočne zistený skutkový stav, nevykonanie dôkazu ním navrhnutých a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení okrem dôvodov uvedených

prvostupňovým súdom použil aj iné odôvodnenia, ku ktorému sa žalobca nemal možnosť vyjadriť.

Žalovaný správne vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že akékoľvek dokazovanie navrhnuté žalobcom vzhľadom na to, že právny úkon zmluva o zabezpečení ubytovacieho zariadenia predtým ako ju rektor podpísal, súhlasom správnej rady SPU opatrená nebola, a preto vykonávanie akýchkoľvek iných dôkazov bolo bezpredmetné. Tvrdenie žalobcu, že prípustnosť dovolania je daná aj ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. z dôvodu, že odvolací súd v dôvodoch jeho rozhodnutia citoval aj ustanovenia iného zákona ako citoval prvostupňový súd dovolací súd kvalifikoval za bezpredmetné, nakoľko vzhľadom na fakt, že predmet sporu určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy sa týka zmluvy absolútne neplatnej a akékoľvek citované doplňujúce ustanovenia odvolacím súdom aké boli uvedené v prvostupňovom rozhodnutí pre výsledok rozhodnutia v danej veci nemá žiadny právny význam a vypovedaciu hodnotu. Posledný dôvod s poukazom na ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. nepreskúmateľnosť a nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolací súd označil za nepreukázaný, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutí obidvoch rozhodnutí je jednoznačne zrejmé, pre ktorý dôvod obidva sudy žalobu zamietli. Pre úplnosť posúdenia prípustnosti dovolania z dôvodu nedostatočného odôvodnenia dovolací súd uvádza, že i v prípade nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia nejde vždy o procesnú vadu, ktorá má za následok procesnej vady v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písmeno b/ O. s. p. zakladajúcej prípustnosť dovolania. V prípade nedostatočného odôvodnenia by dovolací súd mohol prihliadať len vtedy keby dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu bolo prípustné z iného dôvodu, ktorá podmienka v danom spore splnená nebola.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie žalobcu v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O. s. p. ako právne nedôvodné zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal trovy v dovolacom konaní tak, že žalobcovi v dovolacom konaní priznal trovy za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k dovolaniu vrátane paušálnej náhrady a 20 % DPH /vzhľadom na predmet sporu určenie neplatnosti odstúpenia zmluvy/ vo výške 81,46 eur s poukazom

na ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 v spojení s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. júla 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová